

til de andre Skatteydere. Lad mig med et kort Citat slaa dette fast. Efter at jeg havde begrundet, at man kunde komme op paa saadanne Skatteprocenter, sagde jeg — det staar Sp. 662 —: „Nu kan man heroverfor indvende: Ja, men det er dog kun de meget velhavende, det er kun de faa, der har saa store Indkomster og kan komme op paa saa store Skatteprocenter. Og det er rigtigt. Men selv for deres Vedkommende, for hvem Skatteprocenten ligger betydeligt lavere, vil efter min Formening den direkte Skat i høj Grad kunne paavirke Erhvervslevet i Retning af at hemme Foretagsomheden og at sætte Kapital og Arbejde ind paa Frembringelse af nye Værdier“, og saa begrundede jeg dette. Det er altsaa fuldkommen Usandhed, naar den højtærede Finansminister siger, at det eneste, jeg har nævnt og har Interesse for, er Mangementmillionærerne. Jeg har ikke nævnt disse Forhold for at forsvare Mangementmillionærerne, men for at vise, at hvis man følger den højtærede Ministers ensidige Skattepolitik, kan man komme op paa saadanne Skatteprocenter, at man i høj Grad vil hemme Erhvervslevet her i Landet. Og paa Grundlag altsaa af denne misforstaaede, forvrængede og forvanskede Gengivelse af min Tale giver den højtærede Minister sig til at bestemme, hvad der er Tendensen i min Tale. Han siger, at Tendensen i min Tale er Værn om Mangementmillionærerne og Hadefuldhed overfor Tjenestemændene. Jeg har allerede begrundet, at det, hvad Tjenestemændene angaar, er ganske urigtigt. Jeg kender mange Tjenestemænd, dygtige og alsidigt tænkende Tjenestemænd, og jeg har ikke faa Venner i Tjenestemandstanden. At jeg skulde have Had til Tjenestemandstanden som saadan og haane den, nej, det er ganske urigtigt. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, at det, jeg har angrebet, er den højtærede Finansministers Ensighed, og den kommer aldeles ikke Tjenestemandstanden ved. Den er hans egen Fejl og ingen som helst andens. Og at jeg skulde være Forsvarer for Mangementmillionærerne, er ogsaa ganske urigtigt. Jeg har, som sagt, ikke holdt den Tale for at skærme Mangementmillionærerne. Jeg har netop sagt, at dem har jeg ingen Medlidenhed med i den Forstand, at de ikke baade skulde kunne leve en menneskeværdig Tilværelse og have det rigtig godt endda. Men jeg har spurgt: Er det fornuftigt, set fra vort Synspunkt som Samfundsrepræsentanter, at beskatte saaledes, at ikke ogsaa de mest velhavende har Interesse i at

bruge deres Kapital i produktivt Øjemed? Jeg har altsaa her talt ud fra det frie Erhvervs Interesser, og jeg har fremsat disse Udtalelser overfor en efter min Formening fuldkommen ensidig Finansminister og overfor hans ensidige Skatteplan. Det har jeg gjort, og ikke i Rigmændenes Interesse, men i Samfundets Interesse. Er det maaske ikke i Samfundets Interesse, at der frembringes saa mange Værdier som muligt? Jeg skulde mene det! Er det ikke ogsaa i Skatteydernes og ogsaa i den højtærede Finansministers, idet han derigennem faar forøgede Skatter? Er det ikke ogsaa i Samfundets Interesse, at Arbejdsløsheden modvirkes, at der bliver sat saa meget Arbejde i Gang som muligt, og virkelig produktivt Arbejde, at man ikke træffer saadanne Skattebestemmelser, at det, der i og for sig nationaløkonomisk er en rentabel Virksomhed, bliver urentabelt, bliver umuligt. Jeg skulde mene, at det var ogsaa i deres Interesse, som kan frygte for Arbejdsløsheden, at der bliver sat saa meget produktivt Arbejde i Gang som overhovedet muligt. Jeg skulde endvidere mene, at det er i hele Samfundets Interesse, at der skabes saa mange Værdier og saa megen Kapital som muligt. Det er, som sagt, ud fra saadanne Betragtninger, jeg har tilladt mig at kritisere den højtærede Finansministers Skatteplaner, og han har jo oplyst om, at de direkte Skatter skal forhøjes. Jeg tror, at hvis den Politik, den højtærede Finansminister her gør sig til Talsmand for, er Regeringens Politik — og man maa vel formode, at dette Synspunkt ogsaa er Regeringens —, da er det meget uheldigt, og da maa Samfundet ønske, at denne Regering hurtigst muligt kan blive fjernet.

Jeg skal til Slutning fremsætte nogle Bemærkninger angaaende Finansministerens Udtalelser om Refusionen til Randers Amt i Henhold til Aldersrenteloven. Den højtærede Finansminister gik ud fra, at jeg havde bebrejdet ham, at han havde studeret ved Københavns Universitet, og vilde, synes jeg, gøre lidt Løjer med, at jeg i den Anledning havde sagt, at Staten bl. a. havde kostet noget paa ham. Ja, det kan være, at jeg ikke skulde have sagt: bl. a. Jeg gik ud fra, at Staten ikke havde kostet det hele, at ogsaa han selv eller hans nærmeste havde bidraget en lille Smule, men hvis Staten har kostet det hele, bliver det ikke bedre derfor. Men den højtærede Finansminister vilde i alt Fald give det Udseende af, at jeg havde bebrejdet ham dette,